

လရောင်ကျူးရင်း

သုန္ဒာတွက် ဘာမဆို

အခန်း (၁)

"ကိုလေး မသွားနဲ့၊ အဲဒီကိစ္စ ညီ ရှင်းမယ်"

လူကြီးတွေ မရိုခိုက်မှ၊ ကိုလေးလက်ထဲက ကားသော့ကို ပြောင်းယူပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်တာ ဟန်ကျပန်ကျ။

ဂျူလီ စားတော်ဆက်၏ မျက်နှာစာမှန်ချပ်တွေနှင့် ကပ်လျက် စားပွဲ နံပါတ်သုံးကို ရှာရတာလည်း မခက်ခဲပါ။ ချိန်းသည့် အချိန်ထက် နာရီဝက်တိတိ နောက်ကျနေပြီဖြစ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို နောက်ထပ်ဆက်စောင့်ဖို့ ကျမှ ခက်တာ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။ စားပွဲပေါ်က ဟန်းဖုန်းကို ပြန်ကောက်လိုက်ကာမှ အနားမှာ ပန်းရနံ့တစ်ချက်ဝေသွားပြီး အရိပ်လေးတစ်ရိပ်က နီးကပ်စွာ...

"ဒီမှာ ..."

ခေါ်လိုက်သည့် မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆံပင်က ခုခေတ်ပုံ နားရွက်အောက်မှာ ခပ်အုပ်အုပ် ဘေးခွဲလေးဖြစ်သည် ။ ဘောင်းဘီအနက်ရောင်ကွာတားနှင့် စပို့ရှပ်လည်ဟိုက် အဝါရောင်။

သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာထက်မှာ ဝေခနဲ တစ်ချက်ပဲ မျက်လုံးကစားမိပေမယ့် အာရုံထဲမှာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မျက်ခုံးထူထူလေးတွေရော၊ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေမှာ ခရမ်းရင့်ရောင်ကာလာ တော

က်တောက်ကလေးတွေ ရှိနေတာကိုပါ အားလုံးပါ၏။

ကြည့်လိုက်တာကို မကြိုက်သလို သူမ မျက်ခုံးလေးတွေက ခပ်တွန့်တွန့်အနေအထား ဖြစ်သွားလျက်...

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

"ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မင်းမေးတိုင်း ဖြေစရာလား၊ ရှေ့ကဖယ်"

စားပွဲနဲ့ ခုံကြားမှာ ရပ်နေသည့် သူက သူမကို ရှောင်ထွက်သွားစရာ လမ်းမရှိပေ။ သူမက ဖယ်မပေးဘဲ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ဆုတ်ကာ ခေါင်းလေးငဲ့စောင်းသွားသည် အထိ သူ့ကိုကြည့်၏။

"ရှင်က နွေမော်ကွန်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ"

ကိုလေးကို ထည့်မေးလာမှ သူ သတိထားမိ၏။ သူမက ဆောင်းနေရီလား၊ စိတ်ထဲက မေးခွန်း အပြင်ကို မရောက်လိုက်သေးပါ။

"မြန်မြန်ဖြေစမ်းပါ၊ ကျွန်မက နေရီသူငယ်ချင်း၊ ရှင်က နွေမော်ကွန်းနဲ့ ဘာလဲ"

"ငါက သူဦး၊ နေပါဦး ဆောင်းနေရီမဟုတ်ဘဲ မင်းက ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ကြားဝင်ဖြေရှင်းလို့ မရဘူး။ ကိုလေးနဲ့ တွေ့တော့ရော မင်း ဘာတွေပြောနိုင်မှာ လဲ"

"ရှင်ကရော ဆောင်းနေရီ ပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို နွေမော်ကွန်းအစား နားထောင်ပေးမလို့ ဘဲ မဟုတ်လား"

ရဲခနဲဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူမက ပြုံးလိုက်သေးသည် ။ ဘယ်လိုဟာလေးလဲ။

"ကျွန်မက သူပေးခိုင်းတဲ့ စီဒီချပ်လေးတစ်ချပ် ပေးမလို့ လာတာ၊ ရှ

င်က သူ့ကိုယ်စား ဘာယူလာသလဲ"

ဖြေသံထွက်မလာပါ။ သူ့မှာ ရုတ်တရက် ဖြေစရာမရှိတာက ကိုလေးက သွားပါ။ တွေ့ပေးပါလို့ သူ့ကိုခိုင်းတာမဟုတ်။ "ကျွန်တော်သွားမယ်" ဘာပြောရမလဲလို့ လည်း သူ မေးခဲ့တာမရှိ။

တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်မေ့လောက်အောင် ကိုလေး စိတ်ဆင်းရဲနေတာကိုမြင်လို့ ဒီမနက် ထပ်ပြီး အခန်းအောင်းနေတာကို စိတ်မချမ်းသာတော့သည့် နောက်ပိုင်းမှာ ...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေရို့ကိုတွေ့ရင် ပြောလိုက်ဖို့ အမှာ စကားတစ်ခုခု ရှင့်မှာ ပါလာမှာ ပေါ့၊ အဲဒါပြောလေ"

သူမ ထပ်မေးတော့လည်း သူ မပြောနိုင်။ ကိုလေးရဲ့ အမှာ စကား မဟုတ်ပေမယ့် သူပြောချလိုက်ဖို့ စကားတွေတော့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းနေရီမဟုတ်သော တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြောသင့်ပါ့မလား။

"ပြောပါ၊ ကျွန်မက နွေမော်ကွန်း ဆိုတဲ့ ပန်းစားဘီလူးနဲ့ ဆောင်းနေရီဆိုတဲ့ အလွန်ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်း အူသေးကနေ အူမအထိ အားလုံးသိတယ်"

"ဘာပြောတယ်၊ မင်း..."

သူ့ညီလို့ ပြောတာတောင်မှ ကိုလေးကို ပြောချလိုက်တာ ရစရာမရှိ၊ ဒါတောင် သူမက မဲ့ပစ်လိုက်သေးသည် ။ သီးသန့်ခန်းမဟုတ်ပေမယ့် စားပွဲက တစ်လုံးနဲ့ တစ်လုံး အလှမ်းကွာသည် ။

သာမန်ပြောဆိုနေကြတာလောက်ကို ဘေးစားပွဲက မကြားနိုင်ပါ။ သူမကတော့ ဘေးဘီကို နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်လောက် ဝေ့ကြည့်နေသေးသ

ည် ။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်၍ ...

"ဒီမှာ ရှင် မပြောနိုင်ဘူးဆိုရင် မပြောနဲ့ ။ သူ ဒီကိုလာမတွေ့နိုင်ဘူး ဆိုကတည်းက ဒီကိစ္စက အရှင်းကြီး၊ အဲဒီနွေမော်ကွန်းကို ပြောလိုက်စမ်းပါ"

"နေဦး မင်းပြောနေတာ ငါ့ရဲ့ အစ်ကို၊ အဲဒီလောက်ရင့်သီးတဲ့ စကား တွေကို ငါက တစ်ဆင့်ထပ်သယ်မသွားနိုင်ဘူး၊ မင်းရဲ့ ဆောင်းနေရီကို ကိုလေးက မဟုတ်ဘဲ ငါ့အနေနဲ့ ပြောစရာရှိတယ်"

"မလိုဘူး၊ သူ ကြားချင်တာ ရှင့်ဆီကစကား မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီဘက် က အမှာ စကားပါမလာဘူးဆိုရင် ရှင့်အစ်ကိုကို ဟောဒီစီဒီပြားလေး ပေးလိုက်ပါ"

အစကတည်းက ထုတ်ကိုင်ထားပြီးဖြစ်ပုံရသည့် စီဒီချပ်လေးကို သူ မက လှမ်းပေးသည် ။ သူက မယူတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ဆောင့်ချပစ်လိုက် ကာ....

"ယူမသွားချင်ရင် ထားခဲ့လေ၊ ဒီထဲမှာ အရှုပ်ထုပ်တွေအားလုံး ပါပုံရ တယ်၊ ပြီးတော့ ကာယကံရှင်က သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ သူ့နာ မည်ကို ထည့်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နွေမော်ကွန်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးရဲ့ သ မိုင်းကြောင်းနဲ့ နာမည်တော့ ပါတယ်လေ"

သူ့မျက်လုံးတွေ စီဒီချပ်လေးဆီ ဝေ့ခနဲ ရောက်သွားသည် ။ သူမက နောက်ပစ်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ခါချနေရင်း တာဝန်တစ် ခု ပေါ့ပါးသွားသလို အသည်းယားဖွယ် လုပ်နေသေးသည် ။

"နေပါဦးကွ၊ မင်းက သူ့သူငယ်ချင်းလား"

"သူငယ်ချင်းပေမယ့် ညီအစ်ကိုဖြစ်ကြတဲ့ ရှင်တို့ ထက် ပိုရင်းနှီးတ

ယ်။ မကောင်းဖြစ်တာ၊ ကောင်းရာညွှန်လတ် ဆိုတဲ့ မိဘဝတ္ထရားဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို မိဘလိုလည်း စောင့်ရှောက်တယ်။ သူငယ်ချင်းလိုလည်း ရင်းနှီးတယ်။ မတော်တာတွေ့ရင် အမုန်းခံပြီး တားဆီးတာမျိုးပေါ့။ ဒီလမ်းသွားရင် ဘေးတွေ့မယ်မှန်းသိနေရင် ရင်ဝအကန်ခံပြီး တားဆီးမယ်။ သင့်တော်ကောင်းစားမှာ မျိုးကျတော့ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ကင်းစွာ ပီတိဖြစ်မယ်။ ရှင် မမဲ့ပါနဲ့ ၊ ရှင့်ကို ယုံစေချင်လွန်းလို့ ပြောပြနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်အစ်ကို ဘယ်လမ်းကိုလျှောက်ပြီး ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေသလဲဆိုတာ ဘာမှ မသိဘဲ အားပေးအားမြှောက် လုပ်နေတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဝါသနာပါနေကြတာလား။"

"ဟိတ် မင်း...."

"ဖြစ်နိုင်တာတွေလေ၊ ဟွန်း... သူများ သားသမီးကို ဖြားယောင်းဖျက်ဆီးခဲ့ပြီးမှ အတွေ့မခံရဲလို့ ကိုယ်စားလွှတ်တာက သူ့ရဲ့ ညီ"

"ဘာပြောတယ်"

"မရှင်းသေးရင် သွားပြန်မေးလိုက်၊ တစ်ခါထည့်ပြောလိုက်ရတာ တောင် ရွံလွန်းလို့ ၊ တောက်..."

ဒေါသတွေ မချိမဆုံ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းနေရသလို သူမမျက်နှာ ဖြူဝင်းဝင်းကလေးက ချက်ချင်းပဲ ကြေးနီရောင် တက်လာ၏။ သူမကလည်း ဖိပြောနေလျက်နှင့် တက်ခေါက်ပြန်သည် ။

"ကျွန်မသူငယ်ချင်းက နယ်ကနေ ကျောင်းလာတက်တာ၊ အခု နောက်ဆုံးနှစ်ပြီးသွားတဲ့ အထိ ချစ်သူဆိုလို့ သူ့တစ်ယောက်ပဲရှိခဲ့တယ်။ ဒီမှာ အဲဒီပန်းစားဘီလူးကို ပြောလိုက်စမ်းပါ။ လူမတတ်ပေမယ့် လက်ဖက်ထုပ်တော့ တတ်သေးတယ်၊ ဆောင်းနေရီက ခပ်ညှံညှံလေးဆိုပြီး လွယ်လွယ်လေး ကြောသွားလို့ ရမယ်မထင်နဲ့ ၊ "တစ်ခေတ်ဦး" ဆိုတာ ဘ

ယံတော့မှ နောက်ကျကျန်ခဲ့တာ ထုံးစံမရှိသေးဘူးလို့ "

စကားမဆုံးခင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဒေါသလေလှိုင်းများ နှင့် သူမ၏ ဆံပင်တိုလေးတွေ ဝဲခနဲ ခါထွက်သွား၏။

ဘလိုင်းကြီးပါလား...။

"ဟိတ်"

ပြောလာသမျှကို ဒီတိုင်းကြီး နားသောတဆင်ပေးလိုက်ရပြီးမှ အနိုင်နဲ့ ပိုင်း ကျောခိုင်းထွက်သွားတာကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်။ သူမ ကျောခိုင်းလိုက်သည် နှင့် လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။

ရှေ့တိုးခြင်း၊ နောက်ဆုတ်စေခြင်း အားနှစ်ရပ်၏ ဆွဲအားများကြောင့် သူမကိုယ်လေး တစ်ပတ်လည် ပြန်လှည့်လာ၏။

သို့သော် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် အတူ သူ့ပါးတစ်ဖက် ကွဲထွက်သွားပြီလား ထင်ရလောက်အောင် ကျယ်လောင်စွာ ထိခတ်သွားသော ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်၏။

ရုတ်တရက် မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားသည် ။ ဘေးဘီကို မမြင်မစမ်းဖြစ်သွားပေမယ့် လူတွေအားလုံး ပိုင်းကြည့်နေကြပြီကိုလည်း တွက်မိလိုက်၏။

အမြဲတမ်း အနိုင်ရခဲ့သော "ပန်းတို့ ၏ သခင်" ဟု လည်း ရာဇဝင်ရှိခဲ့ဖူးသော "သင့်ချစ်သူ" ဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ...။

အခန်း (၂)

"ညီ... ညီ တံခါးခဏဖွင့်ကွာ"

တံခါးကိုလည်း ခေါက်သည် ၊ ခေါ်လည်း ခေါ်ကြည့်သည် ။ အထဲက တုတ်တုတ်လှုပ်သံမျှ မကြားရပေ။ မော်ကွန်း ပင့်သက်ရှိက်လျက် နောက်ထပ်ခေါ်ဖို့ လက်မြှောက် ပါးစပ်ပြင်မိသေး၏။

ဒါပေမဲ့ မထူးဘူးဆိုတာကို တွက်မိလိုက်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း တံခါးခေါက်မည့် လက်ကိုလည်း ပြန်ချလိုက်မိသည် ။

"ညီ မင်း တစ်ခုထွက်ပြောကွာ၊ အခုမဟုတ်ရင်လည်း ဒီည တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့၊ ကိုလေး အပြင်က စောင့်မယ်"

ပြောပြီး သူ ဒီဘက်လှည့်လိုက်လျှင်....

"ညီ"

ချစ်သူက သူ့ရှေ့မှာ တောင့်မတ်စွာရပ်လျက် တင်းတင်းစေ့စေ့သည့် နှုတ်ခမ်းများ နှင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် ။

"ညီကွာ... မင်း တစ်ညလုံး အခန်းအောင်းနေတာ ခုချိန်ထိ အထဲမှာ ပဲမှတ်လို့ ကိုလေး စိတ်ပူသွားတာ"

"ဘာဖြစ်နေပြီထင်လို့ လဲ"

အေးစက်စက်မေးသံကြောင့် မော်ကွန်း ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်

။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ စရိုက်နှစ်မျိုး၊ ဒါက လူအများ ၏ သတ်မှတ်ချက်တွေ ဖြစ်၏။

"အကြီးလေးက ကြီးတဲ့ သူမှန်း သိသာတယ်နော်၊ ဝတ်စားပြောဆိုပုံလေးလည်း ရည်မွန်တယ်။ လူကြီးမိဘကို ရိုသေတာရော၊ သူ့ညီလေးအပေါ်မှာ ညှာတာတာရော" တဲ့ ။

ညီကိုကျတော့ ရိုင်းစိုင်းတယ်ဟု ပြောတာမဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့...

"အငယ်လေးကျတော့ ပိုချောသလိုပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရရင် သွက်လက်တက်ကြွနေတာပဲ၊ အသက်ဘယ်လောက်ကွာသလဲ" ဆိုတာမျိုး။

လူကြီးတွေ ဝေဖန်သွားတာတွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုးဆိုပေမယ့် သာယာနာပျော်ဖွယ်ဖြစ်သည် ။ လူငယ်ပိုင်းမှာ ကျတော့ သူက ခပ်တုံးတုံးဟု ဆိုသည် ။

"နွေမော်ကွန်း" ဆိုတာ မော်ကွန်းတင်ထိုက်အောင်ကို တုံးတာပါဟယ်၊ အမြဲတမ်း လည်ကတုံးနဲ့ ပုဆိုးနဲ့ ၊ ဟိုတုန်းက မင်းသားကြီးတွေလို ဘာလဲ ဟိုဥစ္စာ...။ ဘိုကေပြီးထားတာမှ ပြောင်နေတာပဲ" ဟု ပြောပြီး မျက်နှာတည့်တည့် ကြည့်ရယ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးပါ၊ ညီကိုဆို ချောမှ ချော၊ မိမှ မိဟု လက်ဖျားခါလို့ မဆုံး။

"သင့်ချစ်သူ တဲ့ ဟယ်၊ ငါ့ချစ်သူ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လား..." တဲ့ ။

ညီမျက်နှာ မှန်ကုပ်ကုပ်ကြီးဖြစ်နေတာကို စိုက်ကြည့်ပြီး မော်ကွန်းစိတ်တွေ ပျံ့လွင့်သွား၏။ ညမီးရောင်အောက်မှာ ညဝတ်အင်္ကျီတွေ ဝတ်ထားကြတာတောင် အရောင်က ဆန့်ကျင်ဘက်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံဖြစ်ကာ ညီက အနီရဲရဲ ဖဲသားနှင့် ။ ထိုကွာဟချက်တွေအတိုင်း ညီက ပွင့်လင်းခဲ့ပြီး သူကတော့ အုံ့ဖွဲ့ခံစားသည့် သဘောတွေ သက်ရောက်ခဲ့သည် ထင်၏။

အမှန်တကယ် သူ မပွင့်လင်းပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ညာခဲ့သည် ။ ညီကိုလည်း ဝန်မခံခဲ့။ ဒီနေ့အဖြစ်တွေကို ညီကို အမှန်အတိုင်း သူ မပြောခဲ့တာက ပြောလို့ မဖြစ်၍ ပါဟု လည်း ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ပဲ ဖြေသိမ့်ပြောမိရင်း...

"ကိုလေး ညီမေးနေတာ ကြားလား"

ညီ နောက်ထပ်မေးလိုက်မှ ပျံ့လွင့်နေသည့် စိတ်ကို စုစည်းပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

"ကြားပါတယ်။ မင်းကို ဆောင်းနေရီက..."

"ဆောင်းနေရီနဲ့ ကိုလေး ဘယ်အဆင့်ထိဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ"

တည့်တည့်မေးလိုက်မည်ဟု မထင်သဖြင့် ဟန်ဆောင်ဖို့ သတိမချပ်နိုင်။ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ပစ်လိုက်မိ၏။ ချစ်သူက အမိအရ လိုက်ဖမ်းကြည့်နေသည် ။

"ကိုလေးက..."

"ဒီမှာ"

အနိုင်နိုင်အားယူ၍ မော့လာသည့် မျက်နှာရှေ့မှာ ချစ်သူက စီဒီတစ်ချပ် ပေး၏။

"ဒါကို ဖွင့်နားထောင်မလို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ နံပါတ်တစ်က သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖြစ်နေတယ်၊ နှစ်အချက်က ဒါ

ဟာ သူများ တစ်ဖက်သတ်ပြောဆိုထားတဲ့ အကြောင်းတွေဖြစ်နေလို့ ။
နံပါတ်သုံးက အဲဒါတွေကို နားထောင်ပြီး ကိုလေး တရားခံဖြစ်နိုင်လော
က်တဲ့ ခိုင်လုံမှုတွေဖြစ်နေရင် ညီ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာလဲ ညီ၊ မင်းက သူ ငိုပြလိုက်တာနဲ့ ပဲ ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်
လုံးကို လူယုတ်မာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွက်လိုက်တာလား"

"ဘယ်သူလဲ၊ ကိုလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဒါကို ဆောင်းနေရီ
ကိုယ်တိုင် လာပေးတယ်လို့ ကိုလေး ထင်နေတယ်ပေါ့"

"ဟင်..."

မော်ကွန်း မျက်နှာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေ သိသာစွာ
ဖြစ်ထွန်းသွားကြ၏။

"ဘယ်သူရောက်လာတာလဲ"

"ကိုလေး သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူက ကိုလေးကို ကောင်းကောင်း
သိတယ်"

မော်ကွန်း တံတွေးတစ်ချက်မျှကာ မျက်ဝန်းတွေကို တစ်နေရာလွှဲပ
စ်လိုက်သည် ။

"တစ်ခေတ်ဦး တဲ့ "

တစ်ခွန်းချင်းပြောပြီး ချစ်သူက အံ့ကြိတ်၏။ ပါးပြင်ကဒဏ်ရာ ပျော
က်ချင်ပျောက်သွားလိမ့်မည်။ ရင်ထဲက ရှက်ကြောက်တတ်သည့် မာနတ
ရားကတော့ သူမ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ ရမည်မထင်။

"ကျွန်တော် ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘယ်မိန်းက
လေးမှာ စက်ဆုပ်ရွံရှာတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ အကြည့်မခံခဲ့ရဘူး၊ လူကြားထဲမှာ

လူယုတ်မာတစ်ယောက်လို လက်ညှိုးထိုးခံခဲ့ရတာလည်း မရှိခဲ့ဘူး။"

"ညီရာ အဲဒါတွေကို..."

"ဘာနဲ့ မှ ဖာထေးလို့ မရဘူး၊ ဘာမှ မရတော့ဘူး ကိုလေး၊ အားလုံး သွားပြီ။ ကိုလေး မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်ဆိုပြီး စင်္ကာပူကနေ ကျွန်တော် ပြန်ချလာခဲ့တာ ကိုလေးနဲ့ သဒ္ဒါချိုတို့ ပြီးခွင်မြူးနေကြတာကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာခဲ့တယ်၊ ကျေနပ်တယ်။ ကိုလေးပြောတဲ့ မဟုတ် တစ်ချက်လေးမှားယွင်းခဲ့တဲ့ အနေအထိုင်ပေါ်မှာ အခွင့်အရေးယူပြီး ဒုက္ခပေးနေပါတယ်ဆိုတဲ့ ဆောင်းနေရီကိုလည်း ဒေါသဖြစ်ခဲ့သေးတယ်"

"ညီ... ညီ အဲဒါကိုယုံပါ။ တကယ်က ကိုလေး ဘာမှ မငြိစွန်းခဲ့ဘူး၊ ဒီကောင်မလေးက တော်တော်ကို ဆင်းရဲရှာတာမှန်တယ်။ ကျောင်းပြီးတဲ့ အထိ မပြန်ဘဲ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့တာကို ကြည့်ပါ။ ရုပ်လည်း ချောတယ်၊ ပညာလည်း တတ်တယ်ကွာ၊ သူ့ကို ကိုလေး နေရာကောင်းပေးခဲ့တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ စပွန်ဆာရှိတယ်ကွ"

ချစ်သူ မျက်ဝန်းတွေ သူ့မျက်နှာမှာ စူးစူးရဲရဲ ဖြစ်နေ၏။

"အလုပ်သမားနဲ့ သူဌေးဆိုတာ ဆက်ဆံရေးက ရောထွေးနေရတာပဲ ။ အထူးသဖြင့် စာရင်းကိုင်ဆိုတာ ကိုယ့်ရုံးခန်းကို ဝင်ထွက်ခွင့်အရှိဆုံးလူ၊ ကိုယ်က အတွင်းရေးမှူးတောင်မှ မိန်းကလေးမထားခဲ့တော့ ဒါကိုလူ သတိထားမိတာပေါ့၊ ယုံပါ ညီရာ၊ အဲဒီကောင်မလေးကို ကိုလေး ကူညီခဲ့တာတွေရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးသန့်ရှင်းတယ်"

မျက်ခုံး ခပ်သွယ်သွယ်၊ နှုတ်ခမ်းထူထူအမ်းအမ်းနှင့် နှာတံစင်းစင်း၊ အသားလတ်လတ် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ချစ်သူ၏ တွန့်ကုပ်ထားသည့် မျက်ခုံးတွေ အနည်းငယ် ပြေကျသွား၏။

ကိုလေးက ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်သူမထားခဲ့ပေ။ ကျောင်းသားဘဝမှာ လည်း ကျောင်းသားမို့ စာကြိုးစားသည် ။ စီးပွားရေးလောကထဲကို ဝင်ခဲ့ တော့လည်း ဇွဲလဲ့လစိုက်ထုတ်၍ သေချာကြိုးစားခဲ့၏။

ကုမ္ပဏီမှာ မိန်းကလေးဝန်ထမ်းကို တတ်နိုင်သမျှ လျှော့ချခဲ့တဲ့ အ ထိ။ ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ ကင်းရှင်းခဲ့သည် ။ သူ့ကိုလည်း အမြဲလိုလို ဆုံးမစ ကားတွေ ဆိုခဲ့ဖူး၏။

"ညီနော် မိန်းကလေးတွေနဲ့ မင်း တော်တော်တွဲနေတယ်လို့ ကြားတယ်၊ အဲဒီဇာတ်လမ်းတွေ ရုပ်လာရင် ရှင်းရခက်တယ်၊ ယောက်ျားလေးပဲ ဆိုပြီး ထင်သလိုမနေရဘူး" ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတွေ။

ကိုလေးကို ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေရှိမည်လို့ မထင်ခဲ့တာ အမှန်ပင်။ သဒ္ဒါချို့က ကိုလေးနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း၊ လူကြီး တွေ သဘောတူစေ့စပ်ကြတော့ သဒ္ဒါချို့ဖြစ်နေသည့် အတွက် ဝမ်းမြော က်ဝမ်းသာဖြစ်နေတာကို နိုင်ငံခြားထိ ဖုန်းဆက်ပြော၏။ ထို့ကြောင့် ဖေ ဖေကုမ္ပဏီမှာ လေ့လာရင်း အလည်အပတ် သွားနေခဲ့သော သူ့ရဲ့ ခရီးစ ဉ်ကို နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့သည် ။

ကိုလေးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ သူ ရှိနေချင်လို့ ပါ။ ဒီရောက်တော့ ကိုလေး ပြုံးနေတာကို မတွေ့ရဘဲ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ...

"သွားပြီ.... သွားပြီ ညီရာ၊ ကိုလေး သနားလို့ ပေးကမ်းကူညီခဲ့တာ တွေကို အခွင့်အရေးယူသွားပြီ၊ ဒီကောင်မလေး တော်တော်ကောက်ကျ စ်တယ်ကွာ"

ကိုလေး ရင်ဖွင့်လာတော့ သူ့မှာ မယုံနိုင်။ တစ်ခုတော့ မေးလိုက်ပါ သေးသည် ။

"ကိုလေး နည်းနည်းပါးပါး တိမ်းခဲ့ယိမ်းခဲ့တာ မရှိဘူးလား၊ သူ့ဘက်က လက်ညှိုးထိုးစရာရှိလို့ ဒီလိုချိန်းတာပေါ့"

"သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရမ်းရင်းနှီးလာတော့လည်း မရိုးမသား စိတ်ဝင်စားမိတာမျိုး ရှိတာပေါ့ကွာ၊ တွဲသွားတွဲလာ ဆိုတာမျိုးကလည်း မကင်းဘူးလေ၊ ဒါတွေ ငြိစွန်းရလောက်အောင် ကိုလေး ကျူးလွန်မလား မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ မိန်းမကိစ္စ ဘာညာတွေမှာ အဲဒီလိုဖြစ်မှာ စိုးလို့ မင်းကိုတောင် ကိုလေး တတွတ်တွတ် သတိပေးနေခဲ့တာပါ"

ကိုလေး မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်နေတာကြောင့် ချိန်းသည့် နေရာကို သူ သွားခဲ့သည် ။ ဆောင်းနေရီဆိုသည့် အရှုပ်ထုပ်ကလေးကို ဘယ်လိုခြောက်လှန့်လွှတ်လိုက်ရမလဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် ချောမော့ ဖျောင်းဖျရမည်လား။

ငွေလိုချင်လို့ သက်သက်ကြိဖန်တာမျိုး ဆိုလျှင်လည်း မင်္ဂလာပွဲကပ်နေကာမှ ဇယားဝင်မရှုပ်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ တော့ ဖြေရှင်းရမှာပဲဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့...

"ညီ...."

သူ့ရဲ့ အတွေးကို မော်ကွန်းက ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဖျက်ဆီး၏။

"အဲဒီကောင်မလေးက အရမ်းကို စွာကျယ်ကျယ်နိုင်တာ၊ မင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ တစ်ခေတ်ဦးပေါ့။ မိဘက အရမ်းချမ်းသာပြီး ရွှေပေါ်မြတင်ထားလည်း သူက အဲဒီလိုသူများ ရဲ့ အကျိုးဆောင်လုပ်နေရတာကို ပျော်ပုံရတယ်။ ဟုတ်တဲ့ နေရာလည်း ပါ၊ မဟုတ်တဲ့ နေရာလည်း သူပါတာပဲ၊ ပါလိုက်တိုင်း "တစ်ခေတ်ဦး" နာမည်ကို ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါလေးကို မင်း ခေါ်

င်းထဲမထည့်ပါနဲ့ ။ သူ့သူငယ်ချင်းဘက်က သူ မှန်တယ်ထင်နေတာ ထား
လိုက်ပါကွာ"

ထားလိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တခြားမှာ တော့မဟုတ်။ ရင်ထဲမှာ ...

မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ လက်ဝါးတစ်ဖက်အကြောင်းကို သူ မပြောတော့ဖို့
ဆုံးဖြတ်၍

★

အခန်း (၃)

"မပြောတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ၊ ရိုက်ပစ်ခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့..."

"ခေတ်ရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် အဲဒီလိုကြီးလုပ်ပစ်ခဲ့တာ သူ... သူက ဆရာရဲ့ ညီ..."

"သေလိုက်ပေါ့၊ သူ့ညီဖြစ်ဖြစ် သူ့အဘဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါသက အရေပြားကိုထွင်းဖောက်ပြီး မီးတောင်ပွင့်ထွက်သလို ထွက်ချင်နေတာ၊ ယင်နားရင်တောင် အဲဒီယင်ကို မိအောင်ဖမ်းပြီး ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်သတ်မှာပဲ"

ခေတ် ဘာပြောပြော မျက်ရည်ဝဲနေသည့် မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနှင့် နေရီ ဘာမှ လည်း စောဒကမတက်နိုင်။ ခေတ်က လက်သီးလက်မောင်း တန်းနေတုန်း။

ဆံပင်တွေ ဖွာထွက်လာတိုင်း မျက်နှာဆတ်၍ ခါပစ်သည် ။ ပါးတစ်ဖက်မှာ ပြိုဆင်းလာတိုင်း နားရွက်နောက်ကို ထိုးသိပ်ထည့်၏။

ထိုင်မလို့ အနားမှာ လာပြီး ကုန်းကွစကားပြောပေမယ့် မထိုင်ပေ။ ဟိုဘက်ကို လျှောက်ထွက်သွားတော့မလိုလိုနှင့် ချာခနဲ ပြန်လှည့်လာတတ်၏။

"နင် စဉ်းစားကြည့်ဦး ယောက်ျားကြီးတွေတန်မယ့်နဲ့ မိန်းကလေးတ

စံယောက်အပေါ်မှာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးပြုပြီး ဖုံးဖိဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစား
နေကြတာ"

"ဒါ... ဒါကတော့ သူ့အစ်ကိုဘက်က သူလိုက်..."

"မလိုက်ရဘူး၊ ဒါ ဘက်လိုက်သင့်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ လူတွေကို
က ကလိမ်ကကျစ် ယုတ်ယုတ်မာမာလည်း လုပ်သေးတယ်၊ ပြောတော့
မာရေကျောရေနဲ့၊ မျက်နှာက မတူတန်သလိုလို... တောက်..."

"ငါက သူ နင့်ကို တစ်ခုခုတုံ့ပြန်လိုက်မှာ စိုးလို့ ပါ။ လူဘုံအလယ်မှာ
ဆိုတော့ ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် ရှက်ရမ်းရမ်းမှာ ပဲလေ"

"အမလေး ငါ့အတွက် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပူပေးမနေနဲ့ ။ သူ့ညီ
ကို ရိုက်ထည့်လိုက်လို့ သူ့အစ်ကို အမုန်းပွားပါပြီဆိုပြီး ခုပဲ ရင်ဘတ်ထုငို
နေပြီးတော့..."

ခါးနှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲထောက်ပြီး ရန်တွေ့တော့ နေရီက မျက်ရည်
တွေကို ကမန်းကတန်း သုတ်ပစ်လိုက်ရှာသည်။ ။

"မဟုတ်ရပါဘူး ခေတ်ရယ်၊ ဆရာနဲ့ ငါ မုန်းရမှာ စိုးတာ
တစ်ခုတည်းမဟုတ်ပါဘူး"

"ဪ... ဪ... စိုးတော့ စိုးရိမ်သေးတယ်ပေါ့၊ နင် သေလိုက်တော့
နေရီ၊ နင်ပဲ သေဖို့ ကောင်းတာ၊ တကယ် မပြောချင်တော့ဘူး"

ခေတ် လက်ဖျားခါသွားသည် ။ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ မဆီမဆိုင်ဖြစ်နေ
သည့် သူမဘက်က မခံရပ်နိုင်ခြင်းတွေကို ဘယ်မှာ သွားအန်ထုတ်ပစ်ရ
မှန်းမသိ။

"နေရီရယ်... နင်ဟာလေ ကိုယ့်ကို ကျောရရုံ ဟန်ဆောင်ပြီး
ထားသွားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကိုမှ ..."

"ငါ... ငါကလေ..."

"တော်ပြီ တော်ပြီ။ နင် အခုလိုက်မှာ လား မလိုက်ဘူးလား။ အဲဒါ ပြော..."

"ဘယ်ကိုလဲ"

"အဲဒီလူလိမ်နဲ့ သူ့ရဲ့ မိသားစု ကွဲစိကွစတွေ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ် တက် သွားကြတယ်၊ အဲဒီကိုလိုက်မယ်၊ ထ..."

"ဘယ်... ဘယ်လို..."

နေရီ မျက်နှာနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲဆင်းကျနေသည့် ဆံပင်ရှည်တွေ ကို အသည်းအသန် ဖယ်ရှားကာ မျက်နှာလေးမော့၍ ခေတ်ကို ပြူး၍ ကြည့်၏။

"ငါ... ငါက လိုက်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"အဲဒါ ငါ ဆက်ပြောမယ်။ ထပါဆိုမှ ..."

"မလုပ်ပါနဲ့ ဦး ခေတ်ရယ်၊ ငါ ရှိခိုးပါတယ်နော်။ ကိုယ့်ပြဿနာ လူ ဘုံအလယ်မှာ ထုတ်ပြဝံ့စရာကောင်းတဲ့ ပြဿနာလည်း မဟုတ်ဘူး "

"ဟဲ့ ငါက နင့်ကို အဲဒါတွေ သွားပြောခိုင်းမှာ မှ မဟုတ်တာ။ မနေ့က သူ့ညီနဲ့ ငါ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာနဲ့ လည်း မဆိုင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ပြော ထားတဲ့ စီဒီချပ်ကို သူ့လက်ထဲကိုတော့ ထည့်လိုက်မှာ ပဲ။ သူ့စိတ် ဘယ် လိုပြောင်းလဲမလဲဆိုတာ သိရမှ ဖြစ်မယ်။ တော်ကြာဆို သဒ္ဒါချိုဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ သူက လက်ထပ်တော့မှာ ၊ ဒီကိုယ်ဝန်နဲ့ နင် ဘယ်လိုရပ်တည်မှာ လဲ။ ရန်ကုန်မှာ ပဲနေသွားတော့မှာ ဆိုရင်တောင်မှ ဒီဗိုက်ပူလာရင် အဖေ မဖော်နိုင်တာနဲ့ အရှက်ကွဲမှာ ပဲ။ နင့်မိဘတွေဆီ ပြန်မယ်ဆိုရင်ရော ဖြစ်မလား"

ဘာမှ မဖြေဘဲ နေရီက မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေကို တလိမ့်လိမ့် ညှစ်ထုတ်နေ၏။ သူများ လို ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုတာလည်း မဟုတ်၊ ငိုပြီဆို မျက်ရည်ပေါက်တွေက ဆိုက်ကြီးဆိုင်ငယ် မရှိ၊ အနှေးအမြန်မှန်မှန် အရွယ်တူဆိုက်တူတွေဖြင့် မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်။

သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ပြီး ခံစားနေမှန်း သိသာလွန်းသည် မို့ သူမအတွက်ကို ခေတ် ပူပင်နေရတာပါ။

မတော်တဆ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုများ စီရင်ချက်ချပစ်လိုက်လျှင် ဒုက္ခဟုတွေးပြီး ညည အိပ်ရတာလည်း မဖြောင့်။ လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံး လက်ထဲထည့်ပေးထားပေမယ့် သူက ဆက်တယ်လို့ မရှိ။

နေ့နေ့ညည ခေတ်ကချည်းပဲ ဆက်နေရသည် ။ တက္ကသိုလ်ကျမှ တွဲခဲ့တာမှန်သော်လည်း နေရီကိုတော့ ခေတ် သတိထားမိတဲ့ အချိန်ကစပြီး အများ တကာထက် သူမကို ပို၍ ဦးစားပေးခဲ့သည် ။ ကရုဏာလည်း သက်ခဲ့မိသည် ။

ဘာရယ်လို့ လည်း မဟုတ်ဘဲ နေရီနဲ့ သူမ လှိုက်လှဲရင်းနှီးခဲ့ကြ၏။ သူမနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ စွဲမြဲသွားတဲ့ အထိ ကြားလူဝင်လို့ မရအောင် တွယ်တာသွားခဲ့သည် ။

နေရီ အဖေက ခြေတစ်ဖက်မသန်သည့် ဝန်ထမ်းဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ ထို့ပြင် ရင်ကျပ်ပန်းနာ ရှိနေသဖြင့် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်နိုင်။

အမေဖြစ်တဲ့ သူက နောက်ထပ်အိမ်ထောင်သစ် ထူလိုက်သဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိသော်လည်း သူမမှာ ပထွေးကလည်း အသက်သိပ်မကြီးသေးသဖြင့် မတင့်တယ်။ ဖခင်ကိုလည်း ပစ်ထားနိုင်၊ သွားပြုစုပေးတော့ ပ

ထွေးက ငြူစူ၏။

"ငါဘာသာ ဆေးလိပ်ခုံမှာ အလုပ်တစ်ဖက်ဆင်းပြီး အဖေအတွက် လိုအပ်တာလေး ဝယ်ခြမ်းပေးတာကို သူ့ယောက်ျားလုပ်စာနဲ့ ပေးရသလား၊ သူ့ယောက်ျားက မကြိုက်ဘူးနဲ့ ခေတ်ရယ်၊ ကာယကံရှင်က သိပ်မပြောဘူး။ အမေကိုက အဖေဆီကိုသွားရင် မကြိုက်တာ"

တစ်နှစ်ပြီးလို့ အိမ်ကပြန်လာတိုင်း အိမ်တွင်းရေး စိတ်ညစ်စရာ သတင်းစာတွေ ပါလာတတ်သည်။ ။

"အခု ငါ့ကို ဒီမှာ ကျောင်းတက်ခိုင်းတာလည်း အဖေနဲ့ အဆက်အသွယ် အသွားအလာတွေ မလုပ်နိုင်အောင်လို့ ပဲ၊ ငါကျောင်းပြီးရင် ပြန်မလာသေးဘူး၊ အလုပ်ဝင်လုပ်မယ်ဆိုတော့လည်း အဆင်ပြေအောင်နေတဲ့ နေတတ်ရင် ပြီးတာပဲတဲ့ ...။ ကဲ..."

နေရဲ့စိတ်ထဲမှာ မိခင်ကို ဘယ်လိုထင်သလဲတော့ မသိပါ။ ဘေးကကြည့်ပြောရလျှင်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်လိုအစခင်းခဲ့ပြီး ဘယ်လိုပုံစံမျိုးပဲ ဆက်သွားနေနေ မိမိဘဝကို မိမိဘာသာ ရုန်းကန်ရမှာ မဟုတ်လား။ အရှုံးပေးသင့်မှ ပေးမည်၊ တုံ့ပြန်ရမှာ မျိုးကြုံလာတော့ တုံ့ပြန်ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကိုပုံချပြီး ကံမျက်နှာသာပေးလာတာကို ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေလို့ ပြည့်စုံသွားမှာ လား။

ခေတ် ကိုယ့်ဘာသာမေးပြီး မဖြေနိုင်သည့် နေရဲ့မျက်ရည်တွေကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။ ။

"ငို... ငို။ အဲဒီမျက်ရည်တွေက နင့်အတွက် နတ်တွေ ဖန်ဆင်းပေးထားတာဆိုတော့ ကုန်မှာ လည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ အားရအောင်သာငို၊

တစ်ခန်းရပ်သွားရင် ပြန်ဆက်မယ်၊ အကြောင်းအရာကတော့ မပြောင်း
ဘူးနော်၊ ခေါင်းစဉ်ပဲပြောင်းမှာ ၊ ဘယ်အခြေအနေဖြစ်ဖြစ် နွေမော်ကွန်း
ဆိုတဲ့ လူ တခြားမိန်းမနဲ့ လက်ထပ်ရဘူး။ ဒါပဲ"

*